

Mühlhausen/Thür., 12. September 1544

An Joachim Camerarius d. Ä.

BSB, Clm 10370, Nr. 243.

Clarissimo viro D. Ioachimo Camerario etc. Domino suo colendo. Leiptzgk.

S. D. Precor vt deus institutum meum bene vertat. Ego habita ratione ingenij mei, valetudinis, inopiae, studiorum, non potui videre qua ratione mihi rectius consuleretur, quam si me Norimbergam contulisset, in qua vrbe, si per fata licuerit, quacunque tandem fortuna, vitae reliquum tempus exigere decreui. Sed fuit hactenus tam mira, non certe animi mei (nec enim quicquam maluissem quam vno aliquo in loco frui studijs) sed fortunae inconstantia, vt cum res meae probè constabilitae viderentur, subito exorta noua aliqua calamitas, interturbavit omnia. Quare cum spes aliqua vitae quietoris ostenditur, meipsum stulticiae propemodum condemno qui tam sim facilis, toties iam deceptus, ad credendum. Sed, vtut erit, ego ea praestabo quae in me fuerint, τὰ λοιπὰ μελέτω τῷ θεῷ, ac ne me credulitatis huius adeo paeniteat, cùm tua et Melanchthonis approbatio, tum complurium bene ominus voces efficiunt. Et quidem vota mea nec improba sunt, nec eiusmodi quorum fieri me compotem difficile videatur. Nec enim aliud specto nisi vt diaeta sit aliquanto commodior, et labores ij mihi imponantur quos et valetudo mea sustinere possit, et musae meae, (si quae tamen illae sunt) aequis animis ferant. Fateor equidem me appetere quietem et otium, sed ignauiae et desidiae propterea me accusandum non puto. Si essent eae vires corporis mei, quae per aetatem esse debebant et poterant, efficerem, vt omnibus constaret, me οὐδενὸς τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων, προηρῆσθαι ἀπείρως ἔχειν. Nunc quum grauissimis morbis ita sit afflita valetudo mea vt in ipso iuuentutis prope limine consenuerim, Homericum illud saepe animo repetens παρ' δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσυμένον πολεμίζειν, id quod senectutis proprium est, non de rebus gerendis, sed de nidulo componendo sum solicitus, qui vtinam paulo quietior mihi contingat. Verum is qualiscunque futurus est, vt boni consulatur, necesse erit, idque vt faciam, operam dabo. Animum tuum, beneficiendi mihi cupidum, abunde perspexi, ac, si nihil aliud mihi praestitisses, quam quod toties ad me scribere dignatus es, plurimum tibi deberem. Quum vero et fratri meo multum profueris, et de meis commodis cogitare non destiteris, libenter et ex animo tibi gratias ago, referrem multo libentius. Quae si non essent, tamen cum scriptis tuis et multis et accuratis, tantum profaecerim, quantum et ingenium et fortuna mea mihi concessere, te vt praceptorum doctiss[imum] et fidelissimum, semper dum vixero, venerabor. Nam praelectionibus tuis Norimbergae et Tubingae quo rarius interessem, partim aduersa tua valetudine, partim infelicitate mea factum est, quae me nusquam consistere patiebatur. Ac si prolixius de me bene mereri cupis, istum animum erga me vt retineas oro, qui mihi instar magnorum munerum ac beneficiorum futurus est. Vale. Molhusae pridie idus Septembbris cum iam essem accinctus itineri ni successoris aduentus tardiusculus in mora mihi esset. Anno 44.

Hieronymus Lycius.